

va ser —no en què el lliar a ser per podria passom: el diví An festà la seva decorà totes Barcelona.

de el Mínim antil Radio-é el Glosari i el Quim Barnils i el s nous pan-

que va morir eixer Maria

la postmodar xiruques i llerna i carntguardista. la teologia initivament res i Bages es rnar en Jau-

é Barcelona nis l'utils de ova York — Angeles i es na que mai empleg emseig de Co-

é un possi linies clares ney-World) er l'infantibafador i me. finitiva, en in i Miquel ieren —res Aramón i dictaren en-

RIA RUIZ SIMÓN

CULTURA

Una colossal historieta il·lustrada

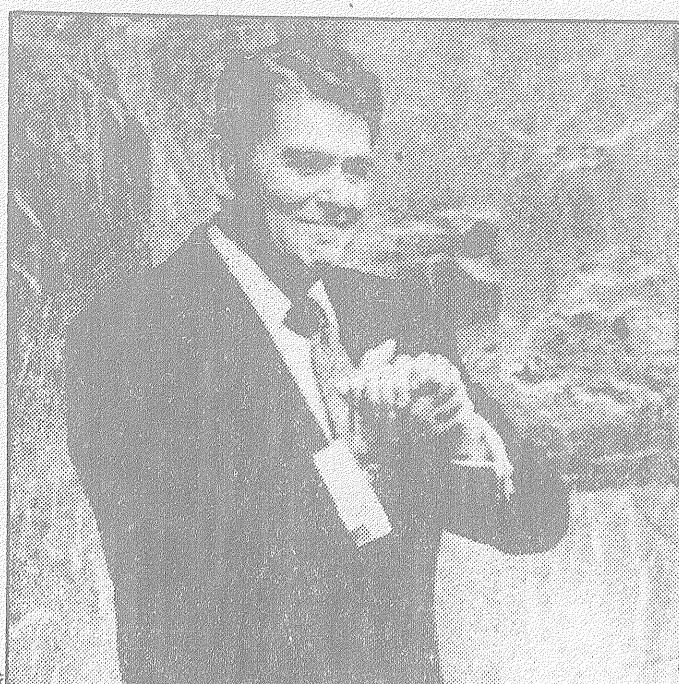
FA pocs dies, en el programa "30 minuts", TV3 ens va donar els resultats d'una enquesta entre la joventut dels Estats Units. Se'n desprenia que és una joventut apaivagada, que retorna a l'ideal americà de vida. Com ja és generalment sabut, es tracta d'un ideal conservador, basat en les seguretats i en el desig de prosperar per rigorosa escalada social, en el marc d'un ordre de valors solidament establerts.

Dins aquests sentiments i aquestes idees, els joves americans troben —majoritàriament— que el president Reagan ho fa bé. Sobreto, li agraeixen que els hagi retornat l'orgull d'ésser americans, una sensació que es veu que havia entrat en crisi després d'unes guerres i d'unes aventures perdudes o mal guanyades.

Els americans del nord conserven la mística del "guanyador" d'ofici. El "perdedor" sistemàtic és per a ells un exemple de fracas inadmissible, una mena de malalt crònic que cal aillar més que no pas guarir.

En ocasió de la guerra del Vietnam, i en uns moments molt crítics per als americans, el president Nixon va dir que els Estats Units no havien perdut mai cap guerra i que ell no estava disposat a ésser el primer president que en perdria una. Però la va perdre, i a mi va semblar-me que havia estat una bona cosa per a la gran nació americana, perquè la moral de guanyador infalible, de planta, obligatori, deforma i fa perdre el món de vista. Quan Nixon va fer el seu cant al triomf perpetu, no hi havia cap país damunt la capa de la Terra que no hagués perdut una guerra o altra. Jo creia —i continuo creient— que això no els era pas dolent del tot, perquè dels escarmits sempre se'n poden extreure lliçons i aprofitar-ne alguna cosa. Segons com es miri, la figura del perdedor es indispensable perquè hi hagi guanyadors.

Sembla que els joves americans consideren que el llenguatge de Reagan els estimula. Es escuma-

Els joves americans estan contents amb Reagan

dor, perquè Reagan és el campió d'uns pressupostos que augmenten la partida d'Iniciatives de Defensa Estratégica (que ja se sap el que vol dir) i retallen els fons destinats a Educació i Agricultura. ¿Es que la joventut americana, en rematlar-se en unes idees conservadores, amaga un sentiment de venjança? I si això fos cert, contra qui?

Motiu de preocupació

Aquestes reaccions dels ciutadans del país més poderós de la Terra son motiu de preocupació. La barreja d'infantilisme i de força en unes mateixes mans pot ésser explosiva. Els Estats Units volen assumir el paper d'una historieta monumental, un comic enorme poblat per éssers invincibles, en un món de bons i dolents sense gaires matusos en els quals ells tenen en exclusiva una missió salvadora. Necessiten tant de sentir-se

forts que presumeixen de tenir un president vell i malalt que es riu dels anys i de les xacres. El presenten com a un superhome amb el posat d'entrar als hospitals per a ésser operat a dates fixes com si anés a una festa campestre, d'aquelles tan divertides que saben organitzar als Estats Units. Ja hi ha fotògrafs de premsa americans especialitzats a captar els millors somriures de Reagan en entrar als quiròfans i en sortir-ne.

El món, badioc, segueix aquestes incidències amb l'ànima pendent d'un fil. A cada biòpsia, les borses pugen o baixen i hi ha, també, analistes experts en expressions presidencials que tiren la planeta mundial a cada canvi de lesomia de l'il·lustre pacient. Ens van convencent que ens les havem amb un immortal de necessitat, no pas amb un simple mortal. En el fons, massa transcendència per a una vida simplement humana.

PERE CALDERS

Gent

QUE tothom pugui di com a elogi preclar: Barcelona, ciutat, la de 'cas del mar'. Ho escrivia López Picó, poeta que també sap evitar els misticismes estètics purs per reflexionar sobre la ciutat com a espai privilegiat de cultura/convivència. Troba que la proposta urbanística de Manuel Solà-Morales, el dissenyador del nou Moll de la Fusta barceloní, va carregada d'una sàvia reflexió prèvia sobre el sentit històric dels ports... parents, sí, de les platges mitiques, però parents pescadors, cainites, menys contemplatius però més eficaços. Perquè els ports tenen alhora un sentit de defensa i de recés per a les naus... però també de comerç i d'intercanvi d'armes, d'informacions, de tripulacions i de prostitutes. La mervolosa oda d'Horaci recomana a la nau que es deixi d'aventures perilloses i que s'aferry a la seguretat menys gloriosa del port: el "fortiter occupa portum" ha semplat, massa cops com el sistema de defugir les heroiques aventures de mar obert. Té, en canvi, el contrapunt de saber que el nexe entre la ciutat i el mar, entre mar i terra és, per damunt de tot, el port —"fàbrica ports a utilitat dels navegants", que deia Bernat Metge— i que port vol dir també pas fàcil, rebost de mar... Mes encara: la vida portuària sol ser d'una riquesa poc corrent, genera llenguatges i delictes propis, zones obscures.

ALPHA
GABINETE TÉCNICO
IMPAGADOS Y

Tels. 323 55 61 - 323 49 63
ROSELÓN 184 - 6º - 08008 BARCELONA